



## **Fővárosi Ítéltábla**

**A határozat száma:** 17.Pf.20.642/2024/8.

### **A felperes:**

felperes (felperes címe.)

### **A felperes képviselője:**

Dobránszky Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe1, ügyintéző: dr. Dobránszky Tamás ügyvéd)

### **Az alperesek:**

I. rendű alperes (I. rendű alperes címe.) I. rendű

Magyar Állam III. rendű,

IV. rendű alperes (IV. rendű alperes címe.) IV. rendű

### **Az alperesek képviselője:**

Dr. Kocsis Domokos Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe2, ügyintéző: dr. Kocsis Domokos ügyvéd)  
I. rendű alperes képviseletében

Budapest Főváros Kormányhivatala Lakástámogatási Főosztály (ügyvéd címe3., ügyintéző:  
dr. Wiener Judit kamarai jogtanácsos) III. rendű alperes képviseletében

**A per tárgya:** élettársi közös vagyon megosztása

**Az elsőfokú bíróság:** Fővárosi Törvényszék

**A fellebbezéssel támadott határozat száma:** 65.P.22.879/2020/108.

**A fellebbezést benyújtó fél:** I. rendű alperes

Közbenső ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét részben megváltoztatja, és azt állapítja meg, hogy a felperes és az I. rendű alperes életközössége 1994 nyarától 2017. decemberéig állt fenn.

A közbenső ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

#### Indokolás

[1] A felperes pontosított keresetében (95. sorszám) annak megállapítását kérte, hogy az I. rendű alperessel élettársakként közösen tulajdonjogot szereztek

- 2001-ben a helyrajzi szám1 helyrajzi számú apartman+kocsibeálló ingatlanon (továbbiakban: 1. tételszámú ingatlan), – mely ingatlant az I. rendű alperes szüleinek bejegyzett holtig tartó haszonélvezeti joga terhel,

- 2002-ben a helyrajzi szám2 helyrajzi számú, öröklakás+kocsibeálló ingatlanon (továbbiakban: 2. tételszámú ingatlan),

- 2003-ban a helyrajzi szám3 helyrajzi számú öröklakás és kocsibeálló ingatlanon (továbbiakban: 3. tételszámú ingatlan)

- 2007-ben a rendszám1 forgalmirendszámú Mercedes A170 típusú személygépkocsin.

[2] Kérte a vagyonszaporulat megosztását akként, hogy az 1. és 3 tétel alatti ingatlanokat a bíróság adja az I. rendű alperes tulajdonába, és kötelezze 17.494.937 forint, valamint ezen összegnek a 2018. május 1-től számított, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatának 15 napon belül történő megfizetésére. A 2. tételszám alatti ingatlanra 46/1000 tulajdoni hányadának bejegyzését és I. rendű alperes ugyanilyen arányú tulajdonjogának a törlését kérte, és az I. rendű alperest a tulajdonjoga bejegyzésének tűrésére, a III- IV. rendű alpereseket a kereseti kérelme tűrésére kérte kötelezni. A 2. tételszám alatti ingatlan megosztását úgy kérte, hogy azt a bíróság az ő tulajdonába adja.

[3] Másodlagos, eshetőleges kérelme szerint – az ingatlanok megosztási módját és egyéb kérelmeit változtatlanul hagyva – az I. rendű alperest 19.800.382 forint, valamint ezen összegnek a 2018. május 1-től számított, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatának 15 napon belül történő megfizetésére kérte kötelezni.

[4] Az érvényesített jogok és kereseti kérelmek ténybeli alapjául előadta, hogy az I. rendű alperessel 1992. december 20-án ismerkedett meg az iskolában, ahol tanított és ahová az I. rendű alperes gyermeke járt. Közöttük érzelmi kapcsolat alakult ki, ezért 1993. február 5-én az I. rendű alpereshez költözött a cím1 szám alatti ingatlanba (továbbiakban: cím1 ingatlan). Ettől fogva élettársakként éltek együtt, nevelték az I. rendű alperes gyermekét. Fizetését az I. rendű alperesnek adta, aki jól gazdálkodott a pénzzel. Nyaranta a tó mellett ingatlanok kiadását szervezték, mely tevékenységért jutalékot kaptak. A közös vagyonukból vásárolták meg a vagyonszerzésben szereplő ingatlanokat és gépkocsit, továbbá egy Smart típusú gépkocsit is, amelyre nem érvényesít igényt. Közösen mentek nyaralni, többek között a országon élő lányához is. 2005-ben rövid időre elköltözött, mert az I. rendű alperes nem engedte, hogy név lánya felsőfokú tanulmányait támogassa. Miután a bankkártyája az I. rendű alperesnél volt, a banktól hitelkártyát „váltott ki”. Az I. rendű alperes kérésére költözött vissza. Állította, hogy az életközösségük 2018. május 1-jén szakadt meg, amikor a 3. tétel alatti lakásból elköltözött.

[5] Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte.

[6] Vitatta, hogy a felperessel élettársakként éltek együtt. Állítása szerint sohasem gazdálkodtak közösen, vagyontárgyakat közösen nem szereztek. A felperes 1994-ben albérllőként költözött hozzá, majd lakott nála. Ekkor még máshoz fűzte érzelmi kapcsolatot. A felperessel csak később került érzelmi kapcsolatba, ekkor a felperes már nem albérleti díjat, hanem a közös háztartás költségeit fizette. Az érzelmi kapcsolat közöttük 2010-ben szakadt meg, 2012-től már személyihez fűzte érzelmi kapcsolatot. A keresetben megjelölt ingatlanokat a saját vagyonából vásárolta, az 1. tételszámú ingatlan megvásárlásához a szülei nyújtottak anyagi segítséget. A felperes azért sem járulhatott hozzá anyagiilag a vagyonhoz, mert folyamatosan adósságai voltak, alkoholista életmódot folytatott. A felperes hűtlensége miatt érzelmi kapcsolatuk 2005-ben is megszakadt. A bankkios hitelkártyán felhalmozott tartozást kifizette, ennek fejében került a Smart gépkocsi a lánya „nevére”.

[7] Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletében megállapította, hogy a felperes és az I. rendű alperes 1993. február 5. napjától 2018. május 1. napjáig egymással élettársi kapcsolatban álltak.

[8] Határozatának indokolásában kifejtette, hogy a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdése alapján a felek által csatolt okiratok, a meghallgatott tanúk vallomása, valamint a felperes, az I. és a IV. rendű alperes személyes nyilatkozata alapján azt állapította meg, hogy a felperes az I. rendű alperessel 1992 decemberében került közelebbi kapcsolatba, 1993 februárjában hozzá költözött a címl ingatlanba, amelyet akkor az önkormányzattól bérelt. Az I. rendű alperes ekkor rokkantnyugdíjából élt, havi rendszeres jövedelmét lakása egyes részei bérbeadásával egészítette ki. Korábban a címl szám alatti földszinti lakásban lakott, mely lakást cserélte az emeleti lakásra. Gyermeké édesapja tartásdíjat fizetett, az 1988. január 8-án jóváhagyott egyezség szerint jövedelme 20%-át, minimum havi 1.600 forintot. A felperes a gyermekei után nem fizetett gyermektartásdíjat, mert volt feleségével ebben állapodtak meg. A felperes a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróságon 11.P.IV.22.475/1994. számon folyt bontóperben, az 1995. április 25-én tartott tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy nem él együtt senkivel, albérletben lakik. Ezt a nyilatkozatot az I. rendű alperes tanácsára – akivel ekkor már együtt élt – azért tette, hogy kevesebb gyerektartást kelljen fizetnie.

[9] A felperes általános iskolai tanár volt 1996. és 1997. között egy évig munkanélküli volt, de ezen időszakban is dolgozott a cég1-nak, majd egy biztosítótársaságnál volt kirendeltségvezető, 1999-ről a Iskola tanára, 2011-től óraadó tanár egy tag intézménynél. Jövedelmét az I. rendű alperessel való megismerkedését követően tói ingatlanok kiadásával, az abból származó jutalékból egészítette ki. Az I. rendű alperes a felperessel való megismerkedésekor rokkantnyugdíjas volt, asszisztensként dolgozott egészségügyi intézményekben, 1996-tól a felperessel együtt a cég1-nak dolgoztak, 2006-tól 2013-ig a cég2nél dolgozott ingatlanközvetítőként, jutalékos rendszerben.

[10] A felperes és az I. rendű alperes közös lakhatását biztosító címl ingatlant az I. rendű alperes 1993. december 6-án 260.100 forintért vásárolta meg. Ekkor a felperessel közös háztartásban élt, aki a rendelkezésére bocsátotta a munkabérét. Az adásvételi szerződés megkötésekor a kedvezményes vételár 10%-át fizették meg. A vagyonkezelő javára a hátralékos 234.900 forint vételár biztosítására jelzálogjogot jegyeztek be az ingatlan tulajdoni lapjára.

[11] A felek 1993-tól a 2010-es évek közepéig tói ingatlanok kiadásával foglalkoztak. 1998 nyaráig annyi megtakarításuk keletkezett, hogy meg tudták vásárolni a tó címl, címl.

szám alatti (a továbbiakban: tóci2i ingatlan) ingatlant. Az adásvételi szerződés 1998. április 1-jén kelt, ami szerint 1.300.000 forint volt a vételár és 500.000 forint az ahhoz tartozó vizesblokk. Ezt az ingatlant a felújítást követően bérbeadás útján hasznosították, a felperes elsősorban a vendégek felkutatásában az I. rendű alperes a vendégek kiszolgálásában tevékenykedett.

[12] A felperes 1999. október 12-én a bank2nál magán-nyugdíjpénztári tagságot „váltott ki”, a kedvezményezett az I. rendű alperes volt.

[13] Az 1. tételszám alatti apartmant 2001. július 18-án vásárolták meg 3.200.000 forintért, mely vételárhoz az I. rendű alperes szülei adtak pénzügyi segítséget. Ezt az ingatlant is felújították, majd bérbeadás útján hasznosították.

[14] A tóci2i ingatlant 2001. október 18-án 9.000.000 forintért értékesítették, és befektetési céllal megvásárolták a 2. tételszámú lakóingatlant. Az adásvételi szerződés 2002. január 23-án kelt, a vételár 6.500.000 forint volt. Az építési vállalkozónak további 2.500.000 forintot fizettek a szerkezetkész ingatlan befejezéséhez a tóci2i ingatlan értékesítéséből befolyt összegből. Az eladási ár az I. rendű alperes számlájára érkezett, innen utalták át a 2. tételszámú ingatlan vételárát is az eladónak.

[15] A címl ingatlan vételárhátralékát 2002 februárjában kifizették, a jelzálogjogot törölték, 2003. augusztus 13-án 10.800.000 forintért eladták ezt az ingatlant. 2003. november 27-én megvásárolták 3. tételszámú ingatlant. A közel 17.000.000 forint vételárat a címl ingatlan vételárából és a II. rendű alperestől felvett kölcsönből fizették ki, a kölcsönszerződésben a kezes a felperes volt.

[16] 2004. május 14-én a felperes lakástakarék lakás-takarékpénztári szerződést kötött.

[17] Ebben az évben elhunyt az I. rendű alperes édesapja, aki után egy cími3i ingatlant örökölt. Ezen ingatlan értékesítéséből befolyt vételárból helységi1on vásárolt két ingatlant, melyeket felújított.

[18] A felperes 2015. január 18-án is „kiváltott” lakástakarék „lakástakarékot”.

[19] A felek 2006. március 17-én 50.000 forintért egy gépkocsibeállót is vásároltak a 3. tételszámú lakásnál, majd 2007-ben egy Mercedes, 2009-ben egy Smart típusú gépkocsit. A Mercedest az I. rendű alperes „nevére”, a Smart gépkocsit a felperes „nevére” vásárolták. A Mercedest az I. rendű alperes veje, a Smartot az I. rendű alperes használta.

[20] A felperesnek 2010-ben egy motort vásároltak, amit a felperes a tói ingatlanok kiadásánál használt. A Smart gépkocsit 2010 márciusában az I. rendű alperes lánya „nevére iratták” egy adásvételi szerződéssel, ami szerint a felperes 700.000 forint vételárért adta el a gépkocsit.

[21] A felek közösen gazdálkodtak, bevételeik felhasználásáról elsősorban az I. rendű alperes tervei alapján döntöttek. A felek 1999-től a címl, majd a 2. tételszámú ingatlanba és a 3. tételszámú ingatlanba is befogadtak külföldi bérlőket, lényegében ágybérletet biztosítva.

[22] A felperes 2005-ben támogatni szeretne volna név lánya felsőfokú tanulmányait anyagilag. Ezzel az I. rendű alperes nem értett egyet, ekkor a felperes elköltözött. Az I. rendű alperes a felperes elköltözése mögött szerelmi kapcsolatot sejtett, ezért a nőismerőse után nyomozott, akinek a férjét is felkereste ez ügyben. A felperes az elköltözését követően munkabér bevétel nélkül lakhatását nem tudta finanszírozni, bár hitelkártyát igényelt, aminek a havi törlesztő részleteit is fizette, azonban visszaköltözött az I. rendű alpereshez. A felperesnek a hitelkártya használat miatt elmaradása keletkezett, amire 2010-ben derült fény. Az erre 2010. április 4-én kifizetett 295.167 forint tartozás miatt „iratták át” a Smart gépkocsit a felperes „nevéről” 2010 márciusában az I. rendű alperes lánya „nevére”.

[23] Valamennyi ingatlanban közös háztartásban, családként gazdálkodva éltek. A 2. tételszámú ingatlanba 2001-ben a felek az I. rendű alperes lányával és az ő kedvesével költöztek, majd együtt költöztek a 3. tételszámú ingatlanba is. A fiatalok a lakás felső szintjén éltek, együtt étkeztek a felekkel. Az I. rendű alperes kezelte, és osztotta be a lánya jövedelmét is. A felperes a gyermekeit kiskorukban nem támogatta, de közösen nyaraltak. A felek együttélésük alatt kiadásait közös bevételeikből fedezték, a felperes az I. rendű alperes rendelkezésére bocsátotta bankkártyáját is.

[24] Az elsőfokú bíróság a döntése alapjául szolgáló jogszabályként a Pp. 265., 278. és 279. §-ának, valamint, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV törvény (rPtk.) 685/A., 115., 116. §-ának és az 578/G. § (1) bekezdésének rendelkezéseit ismertette.

[25] Rögzítette, hogy az I. rendű alperes védekezése miatt a felek között az élettársi kapcsolat ténye is vitás volt, ezért elsősorban erről döntött. Ennek során azt vizsgálta fennállt-e a felek között az érzelmi közösségen túlmenően gazdasági kapcsolat (közös gazdálkodás, közös háztartás vezetése) is. Eseti döntésekre utalva azt, megállapítható-e, hogy érzelmi kapcsolatukat harmadik személyek előtt felvállalták, legalább hallgatólagosan egyetértettek abban, hogy a közös gazdálkodásuk eredményeként szerzett vagyon közös legyen, külön forrásból származó jövedelmeiket közös célokra használták-e fel, gazdasági együttműködésük célja a közös vagyon gyarapítása volt-e.

[26] A rendelkezésre álló bizonyítékok értékelése során arra is figyelemmel volt, hogy az élettársi kapcsolat valamennyi elemét a felperesnek kellett bizonyítania, az élettársi kapcsolatként állított teljes időszakra.

[27] Mind az érzelmi, mind a gazdasági közösség esetében alapvetően a perben meghallgatott tanúk vallomására – melyeket ítélete indokolása során részletesen ismertetett – alapította döntését.

[28] A felperes tényállításait alátámasztó vallomásnak tekintette az édesanyja tanú1, a lánya név, a volt házastársa tanú3, tanú4, tanú5, tanú6, tanú7, tanú8 és tanú9 vallomását.

[29] A felperes hozzátartozóinak vallomását az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy azok élményszerűek, többnyire saját tapasztalatból származó információk.

[30] Kifejtette, hogy a felperes édesanyjának az élettársi kapcsolat kezdetére vonatkozó nyilatkozata attól függetlenül elfogadható volt, hogy a felperes iratait látta, mert az 1993. tavaszi időpontot, amikor a fia az I. rendű alperest az élettársaként neki bemutatta, a férje halálához – 1994. február 6. – tudta kötni oly módon, hogy amikor a cím1 ingatlanban járt a feleknél, akkor még élt. Az is az élettársi együttélést támasztja alá, hogy az I. rendű alperes ajánlott neki orvost az 1994 májusában történt balesetkor. Megerősítette, hogy tónál együtt kerestek vendégeket. Említett egy kisfiút is, akit a felek örökbe akartak fogadni, és akire nyaranta ő vigyázott. A felek a cím1 ingatlanban együtt tervezték, hogy a tóon ingatlant vesznek, majd vásároltak helység2 két ingatlant, bár ezek megvásárlásának körülményeiről nem tudott. A felperessel egyezően adta elő ideiglenes elköltözésének körülményeit, azt, hogy anyagi nehézsége volt ekkor, mert a bankkártyája az I. rendű alperesnél volt, emiatt ő segítette ki.

[31] A felperes lánya gyermekkori emlékeit felidézve erősítette meg, hogy a felek már az 1990-es évek elejétől (6-7 éves volt ekkor) együtt éltek. A tónál közösen végeztek munkát, miközben ő a testvérével és az I. rendű alperes gyermekével együtt az I. rendű alperes szüleinél nyaralt. A felek által szerzett tói ingatlanokban is járt, amit hasznosítottak, takarékos életmódot folytattak. Említette a kisfiút, akit örökbe akartak fogadni. Emlékezett a szülei közötti vagyoni jogi perre is, amit gyerekként élt meg oly módon, hogy az édesapja gyerektartást nem fizetett, de anyagi hasznoszerzés érdekében beperelte az édesanyját, amikor az I. rendű alperessel együtt élt. Az édesapja jövedelme felett az I. rendű alperes diszponált.

Megerősítette az édesapja ideiglenes elköltöztetésének okát is. Megerősítette, hogy az édesapja az I. rendű alperessel más relációban élt, mint a bérelővel.

[32] A felperes volt házastársa megerősítette a felek élettársi együttélésének kezdetét ahhoz kötve, hogy a nagybátyja, akinél a felperes lakott 1993 elején beteg lett, ekkor költözött a felperes az I. rendű alpereshez. Megerősítette, hogy megállapodásuk szerint a felperes nem fizet gyerektartásdíjat a nyári táboroztatásokért cserébe, és mert kifizetett egy gázbekötést. A felek tói tevékenységéről és az ingatlanok vásárlásáról a gyerekeiktől volt tudomása. Saját tapasztalata volt az édesanyjánál nyaraló kisfiúról, akihez a volt férje kötődött.

[33] A felekkel rokoni kapcsolatban nem álló tanúk közül tanú4 a címlban volt a felek szomszédja, 1990-ben költözött oda. Tudta, hogy nem házasság, de együtt élő személyeknek tűntek, voltak albérelőik, ismerte a felperes lányait, az I. rendű alperes volt férjét. A felek 10-12 éven keresztül együtt karácsonyoztak, szilvesztereztek. A 2. tételszámú ingatlant érzése szerint befektetésként vették, erről neki közös ingatlanként beszéltek. Járt a 3. tételszámú ingatlanban is, ahol a felperes életvitelszerűen lakott. Járt a tóci2i ingatlanban is, aminek a felújításában a felperes is részt vett.

[34] tanú5, tanú6, tanú7, tanú8 és tanú9 tanúk a tói munkavégzésről számoltak be, mely tevékenységet maguk is űzték. tanú5 1993-tól, tanú6 1994-től, tanú7 1995 és 2005 között, tanú8 2004-2005-től, tanú9 1993-tól.

[35] E tanúk a felperessel egyezően adták elő, hogy 1993-tól a felek együtt végezték a tói üdülők hasznosítását, a felperes volt, aki nagyobb volumenben biciklivel, motorral járva végezte ezt a tevékenységet. tanú9 az I. rendű alperes édesapjától úgy tudta, hogy az 1. tételszámú ingatlan az I. rendű alperesé, mert azt a szülők és az I. rendű alperes pénzén vették.

[36] Úgy ítélte meg az elsőfokú bíróság, hogy az objektív elfogulatlan tanúk vallomása megerősítette az együtt gazdálkodás, a közös vagyonszerzés tényét és az érzelmi közösséget is a felek között.

[37] Az I. rendű alperes lánya, tanú10, tanú11 az I. rendű alperes veje, személy1, tanú12, tanú13, tanú14, tanú15, tanú16 és tanú17 tanúk vallomása az elsőfokú bíróság megítélése szerint az I. rendű alperes állításának bizonyítására nem voltak alkalmasak. Ezen tanúk közül az I. rendű alperes lánya az életkoránál fogva, a többi tanú pedig azért nem tudott érdemben nyilatkozni a felek érzelmi közösségére, mindennapi életük vagyoni jogi hatású döntéseire, mert a felekkel nem éltek együtt. Információik szinte kizárólag az I. rendű alperestől származtak, az általa relevánsnak tartott tényeket hangoztatták. Az I. rendű alperes azon állításával kapcsolatban, hogy a felperessel nem élt érzelmi közösségben, ő csak a bérelője volt a tanúk ellentmondásosan nyilatkoztak, miközben a felperesi tanúk saját tapasztalatukon alapuló élményszerű vallomásokat tettek.

[38] A keresetlevél szerinti vagyontárgyak megszerzése körében az elsőfokú bíróság kiemelt jelentőséget tulajdonított annak, hogy a címl ingatlan megvásárlásakor a felek együtt éltek-e. Ennek megítélésekor is a felperesi tanúk vallomását tartotta perdöntőnek.

[39] Azt a körülményt is kiemelendőnek tartotta, hogy az I. rendű alperes nem tudta megerősíteni, hogy a rendelkezésére állt a kedvezményes vételár foglalt rész. E körben nem tett határozott előadást. Az 1993-as, NAV által igazolt rokkantnyugdíja és egyéb munkavégzéséből származó jövedelme összegét tekintve a befizetendő összeg közel egyhavi bevétele volt. Nem tett tényelőadást arra, hogy miből volt erre fedezete, okiratot sem csatolt. Nem csatolta a volt férjével kötött, házassága felbontását követő anyagi helyzetét rendező megállapodást, csupán a gyerektartásdíj megfizetésére vonatkozó egyezséget, ami azonban nem támasztotta alá azt, hogy ezen a címen havonta 6.000 forintot kapott.

[40] Volt házastársának tanúvallomása sem erősítette meg, hogy voltak megtakarításai, és saját erőből vette meg a felperessel közös első lakhelyüket biztosító bérleményt.

[41] Ezzel szemben a felperes a beszerzett NAV igazolásokkal igazolta, hogy már az 1990-es években olyan mértékű jövedelme volt, amellyel ez az összeg könnyebben volt előteremthető.

[42] A felperes nevére szóló megtakarítások – 2004-ben lakástakarékpénztár, 1999-től magánnyugdíjpénztár, a 2015-ben „kiváltott” lakástakarék lakáskassza megtakarítás – a közös gazdálkodás tényét erősítették, ahogyan a gépkocsik használata is. A felperes ugyanis jogosítvánnyal nem rendelkezett, de biztosította az I. rendű alperes részére a nevében szereplő Smart gépkocsi használatát, az I. rendű alperes pedig motort vásárolt a felperes részére.

[43] Az I. rendű alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének megváltoztatását, és a kereset elutasítását kérte.

[44] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság több esetben iratellenes megállapításokat tett, a bizonyítékokat egyoldalúan értékelte, az okirati bizonyítékok értékelését mellőzte.

[45] Sérelmezte, hogy az életközösség kezdő időpontjának megállapításakor a felperes 1993 decemberében 8 éves gyermekének vallomását – aki csak kapcsolattartásokkor találkozott a felekkel és tudomása csak közvetett információkon alapult – elfogadta, míg az I. rendű alperes az ugyanekkor majdnem 10 éves gyermekének vallomását – aki a felekkel 22 éven keresztül folyamatosan együtt élt – életkorára és arra alapítottnan elvetette, hogy a felekkel nem volt napi kapcsolata.

[46] Ugyancsak elfogadta a felperes más településen élő édesanyjának vallomását az élettársi kapcsolat alátámasztása körében, aki saját vallomása szerint sem látott rá a felek jövedelmére, gazdálkodására, illetve elfogadta a felperes volt házastársa vallomását, akinek információi a 8 éves gyermekén keresztül jutottak a tudomására. Ugyanakkor a szintén a felekkel való együttélés hiánya miatt nem vette figyelembe az I. rendű alperes vejének a vallomását, aki 14 éven keresztül, továbbá tanú17 vallomását, aki 1999-től 11 éven keresztül élt, egy lakásban a felekkel. Ugyanez okból vetette el tanú12 vallomását is, miközben ő is hónapokon keresztül együtt lakott a felekkel.

[47] Az elsőfokú bíróság okirati bizonyítékokkal szemben fogadta el a felperes édesanyja, volt házastársa és lánya vallomását, míg a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 11.P.IV.22.993/1995/5. számú ítéletében foglalt illetve az ugyanezen bíróság előtt 11.P.XV.20.920/2001. számú perben született okiratokat, továbbá a bank1 hitelkártya igényléséről és a kártya felperes részére történő átadásának tényéről tanúsító dokumentumokat sem tartotta bizonyító erejűnek a felperes hozzátartozóinak vallomásával szemben.

[48] Az elsőfokú bíróság pártatlanságát megkérdőjelezi, hogy az elsőfokú ítélet indokolása során a felperesnek a tanúvallomásokkal szembeni kritikáit rögzítette, az I. rendű alperes észrevételeit azonban nem.

[49] Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során nem jelölte meg mik voltak azok a meghatározó közös gazdasági célkitűzések a felek között, aminek az érdekében teljeskörű együttműködést tanúsítottak, nem vizsgálta, hogy a gazdasági együttműködés mikor alakult ki, ennek tényét milyen bizonyítékok támasztják alá.

[50] Azt, hogy a felperes és az I. rendű alperes 1992 decemberében kerültek egymással közelebbi kapcsolatba, a felperes előadásán túl bizonyíték nem támasztotta alá. Arra sem volt

bizonyíték, hogy közöttük a felperesnek az I. rendű alperes ingatlanába költözését megelőzően érzelmi kapcsolat volt.

[51] Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy tanú<sup>12</sup> az I. rendű alperes férje volt, tévesen hivatkozott tehát ítélete indokolásának teljes egészében ekként rá. Okirati bizonyítékkal szemben állapította meg tévesen azt, hogy a felperes nem fizetett gyermektartásdíjat, figyelemmel a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 11P.IV.2.2475/1994/4. számú 1995. április 27-én kelt jegyzőkönyvben foglaltakra. Nem vette figyelembe és nem értékelte, hogy ugyanezen jegyzőkönyvben a felperes arról nyilatkozott nem él senkivel együtt, a cím<sup>1</sup> lakásban albérletben él. Nem vette figyelembe az elsőfokú bíróság, és nem értékelte, hogy a felperes volt házastársa a tartásdíj felemelése iránt a felperessel szemben pert indított, mely eljárásban a bíróság a 11.P.IV.22.993/1999/5. számú ítéletében a gyerektartásdíjat 1999. május 1-jétől 5.000-5.000 forintra felemelte, megállapította, hogy a felperesnek 2000. január 31-ig 36.000 forint gyermek tartásdíj hátraléka keletkezett, és kötelezte ennek havi 1000 forintos részletekben való megfizetésére. Nem értékelte az elsőfokú bíróság azt az ellentmondást sem, hogy a tanúk állítása szerint gyerektartásdíjat azért nem kellett fizetnie, mert nem volt vagyoni igénye volt feleségével szemben, miközben 2001-ben házastársi közös vagyon megosztása iránt pert kezdeményezett volt feleségével szemben, mely perben született döntés alapján 288.000 forint és járulékaik iránt a végrehajtási eljárást is kezdeményezett. Nem vette figyelembe azt sem az elsőfokú bíróság, hogy a felperes állítása szerint a gyerektartásdíjat azért nem fizetett, mert korábbi feleségével felvett közös hiteleket egyedül fizette vissza 1992-ig. Semmilyen módon sem értékelte az elsőfokú bíróság azt az ellentmondást, hogy a felperes azt állította, hogy az I. rendű alperes tanácsára nyilatkozott úgy, hogy a cím<sup>1</sup>ban albérletben lakik mindezt az okból, hogy ne kelljen magasabb tartásdíjat fizetnie, miközben azt is állította, hogy ilyen fizetési kötelezettsége nem áll fenn.

[52] Az elsőfokú bíróság alaptalanul helyezett nagyobb hangsúlyt a tónál végzett közös tevékenység körében a felperesi munkavégzésre.

[53] A cím<sup>1</sup> ingatlan közös megvásárlása tényének ellentmond, hogy Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 11.P.IV.22.475/1994/4. sorszámú 1995 áprilisában kelt jegyzőkönyv szerint ekkor a felperes bejelentett lakóhelye a cím<sup>4</sup> volt, ugyanígy az 1999-ben nyitott nyugdíjpénztár szerződés megkötésekor is. A felperes nem igazolta, hogy a cím<sup>1</sup> ingatlanba mikor jelentkezett be, ezért az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg, hogy az ingatlan megvásárlásakor 1994-ben a felperes az ingatlanba már be volt jelentkezve.

[54] A felperes a tói munkavégzés kezdő időpontjaként 1994-et jelölte meg, ezzel szemben az elsőfokú bíróság a tanúvallomások alapján ezt az időpontot 1993-ban rögzítette. Ezt az időpontot egyedül tanú<sup>5</sup> tanú állította.

[55] Az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg, hogy a gazdasági döntések a felek közös elhatározásán alapultak, mert a perben kizárólag ezzel szemben álló bizonyítékok kerültek feltárára. Az elsőfokú bíróság is több helyen azt rögzíti, hogy az I. rendű alperes nem engedett beleszólást a gazdasági döntéseibe, azokat egyedül hozta meg.

[56] A felperes ideiglenes elköltözésének körülményeit a felperes és az I. rendű alperes egymástól eltérően adták elő, ahogyan a tanúk is. A felperes ugyanakkor okirattal igazolhatóan elköltözésének finanszírozása körében valótlantartalmú nyilatkozatot tett.

[57] Azt, hogy a felek kiadásait közös bevételeikből fedezték, és hogy a felperes a bankkártyáját az I. rendű alperes rendelkezésére bocsátotta, az elsőfokú bíróság a felperes gyermekének vallomására alapozta, akivel a felperes mindössze a kapcsolattartás időpontjában találkozott, és akinek az információi kizárólag a felperestől származtak.



[58] Álláspontja szerint az, hogy az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást a tanúvallomásokra fókuszálva állapította meg, hibás, figyelemmel a tanúvallomások bizonytalanságára, amellyel összefüggésben tudományos értekezésre is utalt.

[59] Valamennyi az elsőfokú bíróság által az elsőfokú ítélet indokolásában részletesen ismertetett tanúvallomással kapcsolatosan kifejtette, hogy azokat az elsőfokú bíróság miért értékelte tévesen.

[60] A felperes édesanyjának vallomásával kapcsolatosan arra hívta fel a figyelmet, hogy információi nem saját tapasztaláson alapultak, hiszen nem éltek még csak egy településen sem, velük viszonylag ritkán találkoztak, az élettársi kapcsolat kezdő időpontjáról határozottan hónapra pontosan tudott nyilatkozni, életközösségük megszűnéséről azonban csak a 2018-at követően 1-2 évvel később szerzett tudomást. Arra sem emlékezett, hogy a felperes mikor költözött el rövid időre az I. rendű alperestől. A tanúnak arról sem volt tudomása, hogy a felperes egy időben munkanélküli volt, és azt is, csak gondolta, hogy a pénzt az I. rendű alperes kezelte. Az elsőfokú bíróság elfogulatlanak tekintette a tanút, noha ő maga is azt mondta, felháborodott azon, hogy az I. rendű alperes az ő gyermekét alkoholistának és tolvajnak állítja be a perben, és saját előadása szerint is a felperes megmutatta neki a peres iratokat.

[61] A felperes gyermeke az 1985-ben született név tanú a gyermektartásdíjról azt nyilatkozta, hogy arra nem láttak rá, mert még kicsik voltak. Vallomása szerint ugyanakkor, amikor a felperes az I. rendű alperes összeköltözött 6-7 éves volt. Ez azt jelenti, hogy erre 1991-ben került sor, amit még a felperes sem állított, ezért a felperesi állítást vallomása nem támasztotta alá. A tanú gyermekkorában bizonyosan nem tudta megítélni, hogy a felek hogyan gazdálkodnak, együttélésüket élettársi kapcsolatnak minősíteni. A tanút a felperes felkészítette, hiszen ismertette vele, hogy az I. rendű alperes mivel érvel, azt a tanú minősítette is („nem tartja fairnek”). Nem volt tudomása arról, hogy a vagyontárgyakat miből finanszírozták. Az elsőfokú bíróság alaptalanul értékelte vallomását a nála idősebb és a felekkel folyamatosan együtt élő tanú18tól eltérően elfogulatlan, a felperesi állításokat alátámasztó vallomásként.

[62] A felperes volt házastársának a felek gazdasági viszonyáról nem volt semmilyen közvetlen tudomása. A csatolt okiratban foglaltak ellenére állította, hogy a felperes nem fizetett gyerektartásdíjat, annak felemelését nem kérte. Nem emlékezett arra, hogy ilyen pert indított, viszont a felek élettársi kapcsolatának kezdetéről pontosan be tudott számolni.

[63] tanú4 a felek élettársi kapcsolatát nem erősítette meg, őket pusztán együttélő személyeknek látta. Arra nem nyilatkozott, hogy mikortól gazdálkodtak együtt, konkrét információja arról nem volt, hogy a felperes hogyan és mikor járult hozzá az ingatlanok megszerzéséhez, pénzkezelésük módjáról nem tudott, viszont azt mondta úgy tudja, hogy a cím1ban az a lakás, amiben laktak az az I. rendű alperesé volt.

[64] A tói munkavégzésről nyilatkozó tanúk egyike sem tudta megerősíteni azt, hogy a felek közösen gazdálkodtak.

[65] tanú5 a felperes állításával szemben nyilatkozott úgy, hogy már 1993 nyarán is dolgozott a felperes a tónál. Vallomása szerint a felperes nem vezetett, kocsival voltak később motorral, tehát azt nem erősítette meg, hogy a felperes biciklivel is végezte a nyaralók közvetítését az ingatlan-tulajdonosokhoz.

[66] tanú6 azt vallotta, hogy a felek az 1. tételszámú apartmanjukat 1997-1998 körül vásárolták, az I. rendű alperes azonban ezt az ingatlant 2001-ben vette, ebből következően tévesen határozhatta meg azt is, hogy a felperes 1994-től végezte a tói tevékenységet. A felek jövedelmi viszonyairól, gazdálkodásukról nem tudott.

[67] tanú7 tanú – aki 1995. és 2005. között végzett a felekéhez hasonló munkát a tónál – sem ismerte a felek gazdálkodását, őket egy párnak látta, a felperessel sem beszélt arról mit kezd a tói munkával keresett pénzzel.

[68] tanú8 tanú sem tudott a felek jövedelmi viszonyáról, gazdálkodásukról, nem tudta kié volt az Apartmanház lévő apartman.

[69] tanú9 nem arról számolt be, hogy 1993-tól látta a feleket a tónál dolgozni, mindössze azt állította, hogy ezen időponttól ismerte az I. rendű alperes szüleit.

[70] Ezeket a tanúvallomásokot az elsőfokú bíróság tévesen értékelte olyannak, amelyek a felperes állítását az élettársi kapcsolatra alátámasztotta.

[71] Ezzel szemben az I. rendű alperes állítását – miszerint a felperessel sohasem gazdálkodtak közösen – megerősítette a lánya, tanú10, tanú11, személy1, tanú12, tanú13, tanú14, tanú15, tanú16 és tanú17 vallomása.

[72] Az I. rendű alperes lánya azt adta elő, hogy 1991-ben két vendéggel költöztek az I. emeleti lakásba a cím1ban, amit később vásárolt meg az édesanyja. Az iskolai téli szünethez – amikor éppen radiátort festett – kötötte azt az eseményt, amikor a felperest először felhívták a lakásba, ekkor 2. vagy 3. osztályos volt (az iskolát 1991-ben kezdte). Látta, hogy a felperes pénzt ad az édesanyjának, nem az egész lakást csak egy szobát és a konyhát, fürdőszobát használt. A felperes tói munkavégzését a motor vásárláshoz kötötte, azt megelőző 1-2 évre tette. A felperes 1998-ban szerzett jogosítványt. A felperes 2005-ben történt elköltöztetésével kapcsolatosan az I. rendű alperes által elmondottakat támasztotta alá a tanú vallomása, azt azonban az elsőfokú bíróság azért vetette el, mert koránál fogva nem tudott a felek érzelmi, gazdasági kapcsolatára nyilatkozni, a tanú azonban ekkor 20 éves volt. Annak nincs jelentősége, hogy a tanú az I. rendű alperes kapcsolatát személy1lrel tévesen élettársinak minősítette, annak azonban igen, hogy ezt a kapcsolatot inkább látta érzelemdúsabbnak, mint a felperessel való kapcsolatát. A felek közös gazdálkodása körében az emelte ki, hogy a tanú vallomása szerint a megtakarításokat egy plüssfigurában gyűjtötték a 3. tételszámú ingatlanban egy széfben, amit kulcsra lehetett zárni, azt ő és az édesanyja tudta kinyitni. A tanú nem az édesanyja elmondása alapján nyilatkozott, hanem saját tapasztalatairól számolt be, hiszen a felekkel 10 éves korától 33 éves koráig együtt lakott.

[73] tanú10 vallomása azt megerősítette, hogy az I. rendű alperesnek mindig volt bérlője, a felperest a nagyszobába fogadta be, személyes tapasztalata volt a felperes alkohol problémájáról. Azt azonban csak gondolta, hogy a felperes a tói keresményét odaadta az I. rendű alperesnek, életükre pedig csak a 1990-es évek végéig látott rá.

[74] tanú11 az I. rendű alperes lányával 2001-től élt együtt, úgy tudta a felperes albérlőként került az I. rendű alpereshez. Amikor ő megismerte már érzelmi kapcsolatban álltak, mert együtt aludtak a 2. tételszámú lakásban. A felperes 2005-ös elköltöztetésének okát az I. rendű alperessel egyezően adta elő, és arról is nyilatkozott, hogy ezt követően már külön aludtak, amikor csak lehetséges volt. A felperes lányaival kapcsolatosan pedig megerősítette, hogy velük nem volt szoros, mindennapi a kapcsolat, csak karácsonykor jöttek. Az együttlakás során szerzett tapasztalatai alapján vallotta azt, hogy a felek a bevételeiket külön kezelték, az I. rendű alperes a pénzt egy széfben tartotta, amihez a felperesnek hozzáférése nem volt, a felperes bankkártyája nem volt I. rendű alperes birtokában, aki a pénzügyeiben egyedül döntött, abba felperest nem vonta be, a tónál keresett bevételt egymás között megosztották, ami mindössze néhány százezer forintot tett ki.

[75] személy1 tanú azt adta elő, hogy neki az I. rendű alperes – akivel 2007 óta kollégák voltak, majd 2012-től szorosabb kapcsolatba kerültek – a felperest lakótársként mutatta be. A felperes azért nem költözött el, mert nem tudott hova menni. A felek gazdálkodásáról nem

tudott konkrétumokat, a felperes jövedelmét az I. rendű alperes volt párjának, tanú12nek a jövedelméhez hasonlítva vélekedett úgy, hogy hasonló módon keresett.

[76] tanú12 vallomását az elsőfokú bíróság teljes egészében úgy értékelte, hogy az I. rendű alperes férje volt, ami a valóságnak nem felel meg. Ez a tévedés azonban a tanú vallomásának értékelésekor az elsőfokú bíróságot az I. rendű alperes hátrányára befolyásolta. Ő azt erősítette meg, hogy az I. rendű alperes már együttélésük alatt is bérbe adta egyik szobájukat a cím5ban, már 1985-ben is foglalkozott a szülei cím9i nyaralójának kiadásával. Megerősítette, hogy a felperes 120.000 forintos tartozást halmozott fel, de ennek időpontjáról nem nyilatkozott. Tudott arról, hogy az I. rendű alperesnek volt egy név1 nevű kapcsolata, miután ők szétváltak 1988-tól kb. 10 évig. Az I. rendű alperes megfogadta, hogy egy korábbi rossz házasságból szerzett tapasztalata miatt nem fog közösködni egy férfival. A tóci2i ingatlan vételénél, amikor ezt az ingatlant megtekintették nem csak a felperes, de a tanú is jelen volt, aki nem járult hozzá a vételárhoz. Önmagában ezért abból, hogy a felperes is jelen volt nem következik közös gazdálkodás.

[77] tanú13, aki a 3. tételszámú ingatlanban volt szomszédja az I. rendű alperesnek, és aki azonos időben vásárolta az ingatlant, úgy tudta egyedül költözik. A felperest nem mint élettársa, férje vagy párja mutatta be, csak mint vele lakót. Bérliként egy név2 nevű fiatalembert mutatott be. A felperest ritkán látta ott, tanú12fel többet találkozott, mert ő segített az I. rendű alperesnek. Nyaralni, szórakozni együtt nem jártak, az I. rendű alperes többször volt külföldön, de egyedül, országon a felperes egyik lányánál jártak. személy1t 2012-2013 óta látták az I. rendű alperessel, kiderült, hogy ő a jelenlegi párja. A tanú értesülései közvetlen tapasztalatokból származtak.

[78] tanú14 vallomása szerint neki 2002-ben a felperes a párjaként mutatta be az I. rendű alperest, aki azt említette bérliként került hozzá a felperes a cím1ban.

[79] tanú15, aki 2006-2009 között volt az I. rendű alperes munkatársa szintén arról számolt be, hogy neki az I. rendű alperes amikor a felperest bemutatta megemlítette, hogy bérliként került vele kapcsolatba. Amikor ő megismerte már probléma volt közöttük.

[80] tanú16 2007-től dolgozott együtt az I. rendű alperessel, ő arról számolt be, hogy ekkor már probléma volt közöttük.

[81] tanú17 tanú 1998-ban ismerte meg a felperest, amikor a cím1ban egy beteg kislány és az édesapja után bérliként odaköltözött. Úgy tapasztalta, hogy a felperes a nappaliban aludt, az I. rendű alperes a lányával egy másik szobában. A cím1ban és a 3. tételszámú ingatlanban is együtt étkeztek, amit a bíróság tévesen együtt élésnek minősített. Arra nem volt figyelemmel, hogy a tanú nyilatkozata szerint ő is evett velük együtt, mint egy család. Megerősítette a tanú, hogy a felperes 2005-ben „nőügy” miatt költözött el, a tónál mindketten dolgoztak. Ismerte a tanú személy1t mint az I. rendű alperes új ismerősét és tanú12et is, aki sokat segített a ház körül. A tanú 2002-től látta úgy, hogy családként élnek együtt – miután megvásárolták a franciaágyat – abból azonban, hogy 2022-ben felvállalt érzelmi kapcsolat alakul ki közöttük, nem lehet következtetést levonni arra, hogy felek 1993-tól kezdődően közös döntéseik, közös hozzájárulásuk alapján költöztek egyre jobb minőségű ingatlanokba. Közös gazdálkodásról nem számolt be, személyes tapasztalata szerint a felperes fizetett azért, hogy az I. rendű alperes főzzön rá, ugyanúgy kimosta a ruháit, mint a tanú ruháit. A felekkel 11 éven keresztül együtt élő tanú ezért mindössze az érzelmi közösséget tudta megerősíteni.

[82] Az I. rendű alperes arra is hivatkozott, hogy a IV. rendű alperes személyes előadása is az I. rendű alperes állításait támasztotta alá.

[83] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a felek személyes nyilatkozatait, mert a felperes a keresetlevélben azt állította, hogy 1995-ben volt lehetőségük a cím1 ingatlant megvásárolni. Az I. rendű alperes az ellenkérelmében (2021. február 4-én

kelt) azt adta elő, hogy az ingatlan önkormányzat által megállapított vételára a 1.734.000 forintos forgalmi érték 15%-a azaz 260.100 forint volt és csatolta az adásvételi szerződést. Nem állította, hogy a kedvezményes vételárat egyben fizette ki, nem az ő, hanem a felperes igazította az előadását a csatolt okiratokhoz.

[84] Az elsőfokú bíróság bizonyítékok nélkül fogadta el, hogy az I. rendű alperes nem rendelkezhetett a szükséges megtakarítással az ingatlan megvásárlásához, miközben nem vette figyelembe, hogy tanú12től 600.000 forintot kapott, szobái bérbeadásából és a tónál végzett munkából – ami az elsőfokú bíróság megítélése szerint igen jelentős kereset volt – rendszeresen plusz jövedelemhez jutott.

[85] A felperes nem igazolta, hogy a lakástakarékpénztári befizetések mire használta fel, magánnyugdíjpénztári megtakarítása pedig ténylegesen nem volt, ezért az elsőfokú bíróság bizonyítékok hiányában állapította meg, hogy ezek a közös gazdálkodás bizonyítékai.

[86] A felperes fellebbezési ellenérelmében a közbenső ítélet helybenhagyását kérte.

[87] Az elsőfokú eljárásban előadott érvelését tartotta fenn, vitatta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat egyoldalúan, a javára értékelte. Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság elfogultságát az I. rendű alperes az elsőfokú eljárás során nem állította. Az I. rendű alperes alaptalanul érvel azzal, hogy az élettársi kapcsolat teljes idejére fenn kell álljanak az élettársi kapcsolat feltételei, mert a felek kapcsolata hullámozhat, a felek elhidegülhetnek egymástól, de ha ennek ellenére egy lakásban, egy háztartásban élnek, a kívül világ felé továbbra is párt alkotnak, közösen gazdálkodnak, közös gazdasági céljaik vannak, akkor az élettársi kapcsolatuk megállapíthatóan fennáll.

[88] Azt az alperesi tanúk is elismerték, hogy a felek egy párt alkottak, egy szobában, egy ágyban aludtak, egymás családtagjait ismerték, a lányai feljártak a felek közös lakásába, nyarakat töltöttek I. rendű alperes szüleinél a tóon, segítette mindenben (tanulmányok, elhelyezkedés) az I. rendű alperes lányát, örökbefogadáson gondolkodtak, közösen nyaraltak országon több alkalommal a lányánál, a betegség idején gondoskodtak egymásról, közösen ünnepeltek születésnapot, karácsonyt. Az I. rendű alperes féltékeny volt, érzelmileg feldúlt, amikor ő 2005-ben rövid időre elköltözött, amelyek mind a felek közötti szoros érzelmi kapcsolatot bizonyítják. Szintén az érzelmi kapcsolat fennállásának bizonyítékai azok a vallomások, amelyek rosszalották állítólagos italozó magatartását, hogy a háztartási munkából nem veszi ki a részét. Az I. rendű alperes állítólagos külső érzelmi kapcsolatainak nincs jelentősége, mert ezekről nem tudott.

[89] A gazdasági közösség fennállását bizonyította azzal, hogy ő rendelkezett az I. rendű alperes jövedelmét jelentősen meghaladó jövedelemmel, amely lehetővé tette az anyagi gyarapodásukat, az I. rendű alperes különvagyont nem igazolt.

[90] Azt is bizonyította, hogy közös háztartást vezettek, közösen vásároltak be, a jövedelmét is I. rendű alperes kezelte, a bankkártyáját magánál tartotta, azzal vásárolt, a bankszámlájához hozzáféréssel rendelkezett, a saját bankszámlájáról utalt közös költséget, rezsi költséget. Közösen dolgoztak a tónál, az ő nevére vásároltak gépjárművet, holott nem vezetett, sokáig még jogosítvánnyal sem rendelkezett, ezt követően motort vásároltak a részére a tói munkavégzés megkönnyítésére. A bankkölcsön felvételénél készfizető kezességet vállalt az I. rendű alperes kölcsöntartozásáért, az I. rendű alperes aggódott, hogy a felperes nevéen álló gépjárművet „elviszi” a végrehajtó, ezért annak tulajdonjogát „átírták” az I. rendű alperes lánya javára, a 3. tételszámú lakás befejezésében, a tetőtér kiépítésében részt vett, bútorokat vásároltak közösen. Kiemelte, hogy az I. rendű alperes legalább több

különböző, egymásnak teljesen ellentmondó módon írta le, adta elő a vagyonszerzéseket, egyre több valótlan, semmivel sem bizonyított vagyoni hozzájárulást vindikálva magának.

[91] Annak nincs jelentősége, hogy az elsőfokú bíróság tanú12et az I. rendű alperes férjeként írta le, mert több tanú is ilyen minőségben hivatkozott rá és az I. rendű alperes is ilyenként említette őt személyes meghallgatása során.

[92] Az I. rendű alpereshez költözése időpontját és annak minőségét (szerelmi kapcsolat) nem csak az édesanyja, de az I. rendű alperes lányának vallomása is megerősítette. Idézte e körben az elsőfokú ítélet indokolásának [113] bekezdését.

[93] Azt, hogy nem fizetett tartásdíjat megerősítette az édesanyja, a lánya és a volt felesége tanúvallomása is.

[94] Az I. rendű alperes saját állításait nem tudta bizonyítani, mert a Budapest Főváros Kormányhivatala IV. Kerületi Hivatala BP-04/06/016291-1/2023. számú iratában arról tájékoztatta a bíróságot, hogy ellátása a cím1 cím1 postacímre került kiutalásra. Az a tény egyébként, hogy fizetett, vagy nem gyermektartást, mikor jelentkezett be a cím1ba, a volt állandó lakcíme mikor szűnt meg, az élettársi közösség létrejöttét és fennállását nem befolyásolja.

[95] A tónál végzett munkával kapcsolatosan a 2023. szeptember 3-án kelt beadványában előadottakra hivatkozott, amiből megállapíthatóan előadása az volt, hogy ezt a tevékenységet először 1993 nyarán, az akkor szerzett tapasztalatok alapján 1994-től, folyamatosan kereső tevékenységként végezték azt.

[96] A 2005-ben történt elköltözése okaként az elsőfokú eljárásban megjelölt körülményeket adta elő azzal, hogy bankkártyáját azért nem tiltatta le, mert az I. rendű alperessel ez alatt az idő alatt is folyamatosan kapcsolatban voltak, aki mindent megígért annak érdekében, hogy ő visszaköltözzön hozzá. E körben ugyancsak az édesanyja, a lánya és a volt felesége vallomására hivatkozott. Mindennek azonban azért nincs jelentősége, mert ezen események már a közös vagyontárgyaik megszerzése után történtek.

[97] Részletesen kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tanúvallomásokat miért értékelte helyesen, miért nem elfogadható ezek esetében az I. rendű alperes fellebbezési érvelése.

[98] Az édesanyja vallomásával összefüggésben arra utalt, hogy őt a kora miatt (83 éves) sem lehetett a vallomásra felkészíteni, és azért sem, mert nem tudhatta a bíróság mit fog kérdezni. Annak, hogy ő nem tudott a munkanélküli időszakáról nincs jelentősége, mert ez alatt az idő alatt is folyamatosan dolgozott.

[99] A lánya vallomása alátámasztotta, hogy élettársakként éltek együtt, amikor a kapcsolatukat úgy írta le, hogy „...amikor ők összejöttek, akkor mi elvesztettük az édesapánkat.”.

[100] Volt felesége vallomása nem pusztán közvetett tudomáson alapult, mert amikor a gyerekek kisebbek voltak gyakorta találkoztak velük. Előfordult, hogy a tanú vitte a gyerekeket a cím1ba, vagy az I. rendű alperes őket az cím6ba. Ezt erősíti meg az I. rendű alperes 2022. szeptember 9-i előkészítő iratában az, hogy az I. rendű alperes a tanú életkörülményeiről, vagyoni helyzetéről is beszámolt. Ebből következően a tanúnak is lehetett rálátása a felek vagyoni körülményeire.

[101] A tónál történt jövedelemszerző tevékenységről nyilatkozó tanúk valamennyien megerősítették, hogy ott az 1990-es évek elejétől dolgoztak. Igazolta, hogy 1996. szeptember 1. és 1997. szeptember 5. között vett igénybe munkanélküli ellátást, mely időszak alatt ugyan több helyen is dolgozott, de a nyári hónapokban nem, továbbá 1998. március 1-től december 31-ig a cég3-nél rugalmas munkaidőben volt, és a kivehető szabadságok mellett meg tudta oldani, hogy végig dolgozza a nyarat.

[102] tanú9, aki 1993 nyarán ismerte meg őket, határozottan úgy nyilatkozott, hogy élettársak voltak, ezt saját tapasztalata alapján állította. Azt, hogy az I. rendű alperesé az 1. tételszámú ingatlan, azonban csak az I. rendű alperes édesapjának elmondásából tudta. Visszautalt e körben a 2023. szeptember 5-i nyilatkozatára, amelyben észrevételezte, hogy ezen ingatlan megvásárlásának körülményeit az I. rendű alperes többféleképpen adta elő.

[103] Az I. rendű alperes lányának vallomásával összefüggésben azt emelte ki, hogy a tanú 3 éves korában, illetve az 1990-es években történelekről pontosan be tudott számolni, az 1998-as évet követő időszakra vonatkozóan azonban emlékezete részleges volt, még a saját esküvőjének dátumára sem emlékezett. Az a vallomása pedig, hogy látta, miszerint pénzt adott az I. rendű alperesnek éppen azt az állítását támasztja alá, hogy a munkabérét bízta rá.

[104] Itt hivatkozott a felperes arra, hogy a Smart gépkocsit 2009-ben közösen vásárolták, az azért került a „nevére”, mert azt megelőzően az I. rendű alperesnek vásárolták meg a Mercedes gépkocsit. Amikor az előbbi az I. rendű alperes lányának „nevére iratták”, akinek nem volt jogosítványa, vételárat nem kapott. A bank felé fennállt tartozása 295.167 forint volt, és csak felszólító levelet kapott, nem fenyegette végrehajtás, hiszen az a jövedelméből is letiltható lett volna. A tanú tehát e körben valótlán nyilatkozatokat is tett.

[105] A tanú egyebekben azt az állítását is igazolta, hogy a 3. tételszámú ingatlan megvásárlását követően ott munkálatokat kellett végezni, parkettázni, a tetőteret kialakítani.

[106] Hivatkozott arra is, hogy az 53. sorszámú beadványához csatolt, 2004. május 14-én kötött lakástakarék szerződésben, amit 8 éven keresztül a saját bankszámlájáról vontak le, az I. rendű alperes volt a kedvezményezett, az ott összegyűlt 1.700.000 forintot 12 év múlva a 3. tételszámú lakás szépítésére, berendezésére fordították.

[107] tanú19 vallomásából azt emelte ki, hogy ő is azt erősítette meg 1993-tól egy párnak látta őket.

[108] tanú11 csak 2001 után látott rá részben az életükre, de azt megerősítette, hogy együtt aludtak, az I. rendű alperes pénzügyi dolgokba nem engedett beleszólást. Több nyilatkozatából megállapíthatóan ismerte a peres iratokat.

[109] Itt hivatkozott a felperes arra is, hogy az élettársi együttélést igazolja, hogy a magánnyugdíjpénztári kedvezményezett is az I. rendű alperes volt, ami egy hosszútávú megtakarítási forma, ami a közös jövő tervezésének egyértelmű bizonyítéka.

[110] személy1 az 1993-2005 közötti életükre nem látott rá, de azt megerősítette, hogy nem bérlőként lakott az I. rendű alperesnél.

[111] tanú12 vallomásából a felperes – hosszan idézve azt – arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság alappal tette azt a megállapítást, hogy a tanúnak saját tapasztalaton alapuló információja nem volt.

[112] tanú13 vallomását elfogultsága okán az elsőfokú bíróság alappal nem vette az I. rendű alperes állítását bizonyítónak, mert csak a vagyonszaporulat meglétét követően ismerkedtek meg. A tanú ezért kizárólag az alperes által elmondottakból, és alperesi beadványokból ismerheti a 2005. előtti és utáni érzelmi viszonyukat, anyagi helyzetüket.

[113] tanú14t 1999 őszén ismerte meg. Vallomása több ponton is eltér a bizonyított tényektől (mikor vigyázhatott az I. rendű alperes a tanú gyermekére, ebben az időben nem dolgozott, ezért nem a munkája mellett végezte ezt a tevékenységet stb.), ezért az elsőfokú bíróság alappal tekintette olyannak, amely csak az alperesi beadványokban írtakat volt hivatott alátámasztani.

[114] tanú15 és tanú16 tanúk az élettársi közösségre érdemben hitelesen nyilatkozni nem tudtak, kizárólag az I. rendű alperestől kapott információkra alapítva nyilatkoztak róla.

[115] tanú17 (név2) vallomása részben a felperesi állításokat támasztotta alá, miszerint családként éltek az I. rendű alperessel együtt. Az életükre csak részlegesen látott rá, az ingatlanvásárlásokról csak az I. rendű alperestől hallottakat ismételte meg.

[116] A fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében az I. rendű alperes összefoglalóan arra hivatkozott, hogy a felperes nem bizonyította sem okirattal, sem a tanúk vallomásával, hogy közöttük 1993-tól kezdődően érzelmi közösség állt fenn 2018-ig. Kiemelten hivatkozott tanú17 tanú vallomására.

[117] Az együttlakást cáfolja az az okirat, amiben a felperes úgy nyilatkozik 1995-ben, hogy a cím1ben albérletben lakik, nem él együtt senkivel.

[118] A tanúvallomások nem támasztják alá maradéktalanul a felek közötti állítólagos gazdasági együttműködés tényét: a tanúk egy kis része (a felperesi tanúk) ezt alátámasztják, míg más tanúk határozottan állítják, hogy ő hosszú évtizedeken keresztül sosem nyilatkozott a felperesről úgy, mint élettársáról. A gazdasági kapcsolat 1994-től 2002-ig, valamint 2005 december legvégétől 2018-ig pusztán annyi volt, hogy a felperes bérleti díjat fizetett neki, ezen túlmenő gazdasági kapcsolat nem volt.

[119] Az I. rendű alperes fellebbezése részben megalapozott.

[120] Az I. rendű alperes a fellebbezésében a bizonyítékok mérlegelését és ennek következtében a tények megállapítását sérelmezte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat egyoldalúan, a felperes javára értékelte. Az I. rendű alperes továbbá a felperesi állításokat, a felperes által indítványozott tanúk vallomását cáfoló tanúvallomások, okiratok külön-külön és együttes értékelésének hiányát állította. Azt is sérelmezte, hogy a vallomásokat az elsőfokú bíróság nem megfelelően ismertette. Az elsőfokú ítélet anyagi jogi felülvizsgálatát kérte [Pp. 369. § (3) bekezdés a) és c) pont].

[121] A másodfokú bíróság a fellebbezésben gyakorolni kért felülbírálati jogkörre figyelemmel a [138] bekezdésben feltüntetett okirati bizonyítékok és a később ismertetett tanúvallomások alapján a tényállást pontosítja, kiegészíti:

[122] A felperes 1993. februárjában albérlőként költözött a cím1 lakásba, majd az I. rendű alperes és közötté 1994. nyarára érzelmi kapcsolat alakult ki. Ettől az időponttól kezdődően a tónál együtt, egymás tevékenységét segítve nyaralókat közvetítettek jutalék ellenében, mely pénzeket az I. rendű alperes édesanyjánál helyeztek el. A felperes által 2004 májusában kötött lakástakarékossági szerződés alapján keletkezett mintegy 1.700.000 forint megtakarítást a felek a 3. tételszámú ingatlanra, annak berendezésére használták fel. A felperes az bank3nál vezetett számlájához az I. rendű alperesnek rendelkezési jogot biztosított, és 2015 nyarán a számlához tartozó bankkártyáját is átadta az I. rendű alperesnek, aki külföldi nyaralásán azt fizetésre használta. A felek 2013-ban, 2015-ben és 2016-ban a felperes lányánál nyaraltak országon. A felperes a számláját vezető banknak megbízásokat adott különböző, a 2. és 3. tételszámú ingatlanokkal kapcsolatban felmerülő kiadások, valamint az I. rendű alperes lakástakarékossági szerződésének teljesítésére. 2007. augusztus 1-től a biztosító1, 2015. január 28-tól a lakástakarék, 2017. július 4-től pedig az biztosító2 I. rendű alperessel szemben

fennálló követelésének teljesítésére. A felperes 2014. február 10. és 2018. május 10. között rendszeresen 6.500.000 forintot utalt személy2nak „cím7, I. rendű alperes” közleménnyel.

[123] Az így kiegészített tényállás alapján az ítéltábla az életközösség idejét az elsőfokú bíróságtól eltérő időtartamban állapította meg, az alább kifejtettek miatt.

[124] A felperes jogállítása az volt, hogy az I. rendű alperessel az rPtk. 685/A. §-a szerinti életközösségben élt, ezért a jogviszony fogalmi elemeinek (közös háztartás, érzelmi kapcsolat, gazdasági közösség) fennállását kellett vizsgálni. Az elsőfokú bíróság e körben helytállóan vette figyelembe a tárgykörben hozott eseti döntésekben foglalt szempontokat.

[125] Amint arra az elsőfokú bíróság is rámutatott, a felperes tartozott bizonyítani az I. rendű alperes által vitatott tényállításait [Pp. 265. § (1) bekezdés], mivel neki állt érdekében a jogviszony fennállását megalapozó tények bizonyítása. Az I. rendű alperes a védekezését arra alapította, hogy a felperessel élettársakként a közös gazdálkodás teljes hiánya miatt nem éltek soha együtt, és azt állította, hogy közöttük érzelmi kapcsolat is csak a megjelölt időszak egy részében állt fenn, közös háztartást pedig nem vezettek.

[126] A közbenső ítélet felülbírálata során ezért a másodfokú bíróság az élettársi kapcsolat egyes elemeire (érzelmi kapcsolat, közös háztartás, gazdasági közösség) vonatkozó tényelőadásokat és bizonyítékokat vizsgálta.

[127] A felperes tényállítása az volt, hogy az I. rendű alperest 1992 őszén ismerte meg, hozzá december 20-án ment fel első ízben a cím1 lakásba, majd 1993. február 5-én hozzáköltözött, és ettől kezdve a fizetését az I. rendű alperesnek átadta, akivel megegyeztek, hogy azt az I. rendű alperes fogja kezelni. Különvagyonuk nem volt, a cím1 ingatlant és minden további vagyontárgyat közösen szereztek. Az ő szerzésben való közreműködésének aránya – az igazolt jövedelmeket tekintve – meghaladta az I. rendű alperesi hozzájárulást. Azért került minden az I. rendű alperes „nevére”, mert ő gazdálkodott a közös jövedelmükkel, ő értett a pénzhez.

[128] A keresetlevelében (5. sorszám alatt) az élettársi kapcsolat kezdőidőpontjaként 1993. február 5-ét, a cím1 ingatlanba költözésének időpontját állította. Állítása szerint életközösségük az elköltözésével szakadt meg 2018 májusában. Az I. rendű alperes cím1 bérleményét már közösen vásárolták meg. A tőon a közös munkát 1994 nyarán kezdték meg, a fizetését kezdetektől fogva az alperes kezelte.

[129] A 19. sorszámú beadványában azt adta elő, hogy szoros érzelmi viszonyuk 2017 harmadik negyedévéig tartott. Állította, hogy az I. rendű alperes által kötött kölcsönszerződésből eredő kötelezettség teljesítéséért kezességét vállalt, 1999-ben belépett egy magánnyugdíjpénztárba, és 1999. október 12-én haláleseti kedvezményezettnek az I. rendű alperest jelölte meg. Azt is állította, hogy a bankszámláján az I. rendű alperest rendelkezőnek jelölte meg, és a bankkártyáját neki átadta. 2004. május 14-én pedig lakástakarékszerződést kötött, amelynek kedvezményezettje az I. rendű alperes volt. Előadta, hogy minden költséget, számlát javarészt az ő jövedelméből fizettek.

[130] Az 52. és 53. sorszámú előkészítő iratában megismételte azt a korábbi állítását, hogy 1992. december 20-án ment fel először a cím1ben az I. rendű alpereshez, de azt is előadta, hogy már karácsonytól szinte minden napot együtt töltöttek. Összeköltözésüket követően az I. rendű alperes azonnal bemutatta személy3nak. országon 2013-ban, 2015-ben és 2016-ban nyaraltak a lányánál. 2012-ben a szabadidő eltöltése érdekében vásároltak neki majd az I.



rendű alperesnek is egy-egy Develop Kinroad Chopper kis motort. A viszonyuk 2017. vége felé romlott meg. Amikor valamelyikük beteg volt gondoskodtak egymásról. Közös tervezték egy kisgyerek örökbe fogadását. A bankkártyáját 1995-től az I. rendű alperes használta, a bankszámláján 2018 júniusig rendelkező volt, neki hetente 1000-2000 forint zsebpénzt adott.

[131] Az iskolából egészen az elköltözéséig ingyen vitte a főtt ételt.

[132] Második meghallgatása során azt adta elő, hogy 1993. év elején már egy alkalommal ott aludt a címlban, egyre sűrűbben találkoztak, február körül állt elő az a helyzet, hogy ha nem is mindjárt, de oda költözött a címlba, fokozatosan vitte át a holmiját. Nyáron a tóon nyaraltak az I. rendű alperes szüleinél, majd következő év nyaratól álltak ki ingatlanokat ajánlani a nyaralóknak. 1999-ig közösén végezték ezt a tevékenységet, ő biciklivel, az I. rendű alperes kocsival. Később vettek egy motort azzal közlekedett. A Smart gépkocsit nem adta el az I. rendű alperes lányának (80. sorszámú jegyzőkönyv).

[133] Az I. rendű alperesnek az eljárás során végig fenntartott állítása az volt, hogy a felperest 1993 decemberében ismerte meg, 1994-ben bérllként költözött hozzá, sohasem gazdálkodtak közösén, időszakosan volt közöttük érzelmi kapcsolat. Valamennyi „nevén lévő” vagyontárgyat a saját jövedelméből szerezte (12., 23., 43., 50., és 60. sorszámú beadványok).

[134] Ellenkérelme szerint (12. sorszám) 1996-ig névl névlsal volt érzelmi kapcsolata. A felperessel 1998 nyarán kezdett kialakulni érzelmi kapcsolata, amely 2012-ig tartott, de mindvégig külön bankszámlákkal, külön megtakarítással rendelkeztek, a kiadásait önállón rendezték, a lakhatási kiadásokat osztották meg egymás között. Érzelmi kapcsolatuk 2005-ben a felperes elköltözésekor megszakadt, véglegesen 2012-ben ért véget, amikor ő személylral létesített érzelmi kapcsolatot. Külön jártak fürdőbe, külföldön, országon barátként voltak együtt egy-két alkalommal. A felperes a tóra 1999-et követően járt le, 2010-től a motorvásárlás után tudta végezni ezt a munkát, de az ott szerzett jövedelmét saját céljaira fordította.

[135] Személyes meghallgatásakor (24. sorszámú jegyzőkönyv) azt állította, hogy a felperes 1994 februárjától-márciusától lakott nála albérllként. 1999-től volt közöttük érzelmi kapcsolat, ami 2005-ben megszakadt, egy év múlva helyreállt, 2010-ben végleg megszakadt, ellenkérelmében tévesen jelölte meg 2012. évet. A felperesnek a bank4nál volt devizaszámlája, oda tette be a tónál keresett pénzt.

[136] A 43. sorszámú beadványában részletes előadást tett, és a laza érzelmi kapcsolat kialakulásának időpontjaként 1998 tavaszát állította. Ettől kezdve a felperestől nem bérleti díjat, hanem a rezsi és a háztartási költségekhez való hozzájárulást kapott havonta meghatározott, idővel változó összegekben. Egészségügyi problémáit egyedül oldotta meg, a felperes nem ápolta, 2005-ben barátnője lett, vele töltötte a szabadidejét. 2010-ben derült ki, hogy adósságot csinált, azt kifizette helyette, ennek fejében „íratta át” a lánya nevére a Smart gépkocsit.

[137] Okirati bizonyítékként rendelkezésre álltak a perben érintett ingatlanok adásvételi szerződései, az cím7 ingatlan vételárának kifizetését igazoló számlák, vállalkozási szerződés, a cím8 ingatlan megvásárlásával összefüggő kölcsönszerződés, lakásépítési kedvezmény szerződés (12, 14., 23. 26. és 50. sorszám alatt). A felperes bankszámla bankszámlaszám1 számú bankszámlához kapcsolódó bankkártya használatával végzett egyes tranzakció

igazolások, Netbankon keresztül történő utalási igazolások, a felperes belépési nyilatkozata a bank2 Magánnyugdíjpénztárába, igazolás a siófoki társasüdülő számlájára 2018. július 21-én 115.000 forint és augusztus 2-án 85.000 forint befizetéséről (19. és 40. beadvány). A Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 11.P.22.475/1994/4. jegyzőkönyv, /5. sorszámú ítélet, 20.P.XV.20.920/2001/33. ítélet (23. sorszám alatt). Adó-visszatérítési támogatásról szóló szerződés, a Smart típusú rendszám2 forgalmirendszámú személygépkocsi adásvételi szerződése (26. sorszám alatt). Adásvételi szerződés a rendszám1 forgalmirendszámú Mercedes típusú személygépkocsira (28. sorszám alatt). Az I. rendű alperes bank3nál vezetett bankszámlaszám2 számlaszámon könyvelt adatok (50. sorszám alatt). A Fővárosi Bíróság 45.Pf.22.603/2003/3. sorszámú ítélete és 24.V.438/2004. számú végrehajtási iratok (60. sorszám alatt). Igazolás a felperes bankszámlaszám1 számlájáról a személy2 és az I. rendű alperes részére történő átutalásokról (86. sorszám alatt).

[138] A Pp. 279. § (1) bekezdése alapján a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján a meggyőződése szerint állapítja meg. A perbeli esetben a felek személyes előadásait, a tanúk vallomását és a rendelkezésre álló okiratokat egybevetve, az azok alapján fennálló ellentmondásokat feloldva, vagy azok feloldhatatlanságának hiányában az abból levont következtetéseket figyelembevéve kellett a bíróságnak döntést hoznia.

[139] A másodfokú bíróság megítélése szerint a felperes azt eredményesen bizonyította, hogy a cím1 ingatlanba 1993 elején költözött be. Ez a tény azonban önmagában nem alkalmas az élettársi kapcsolat rPtk. 685/A. §-ában meghatározott elemei fennállásának bizonyítására.

[140] Egyetértett a másodfokú bíróság az I. rendű alperes azon fellebbezési érvelésével, hogy az elsőfokú bíróság nem indokolta, hogy a hasonló korú gyermekek közül, miért a felperes gyermekének vallomásra támaszkodott. név vallomása (59. sorszámú jegyzőkönyv) semmivel sem volt „élményszerűbb”, mint tanú18 (69. sorszámú jegyzőkönyv) vallomása. Utóbbi a lakás felújításához, a korához („ekkor talán másodikos vagy harmadikos voltam, nem tudom pontosan”) az iskolai téli szünethez kötötte az eseményt, amikor a felperes első ízben felment hozzájuk, és ehhez képest nyilatkozott a beköltözés időpontjáról. név, aki 1985-ben született ezzel szemben az időpontról csak annyit nyilatkozott, hogy 6-7 éves volt, amikor az édesapja az I. rendű alperessel összejött, 6-7 évesen járt a cím1ben. Ebből viszont az következik, hogy előadása szerint a felperes 1991-ben vagy 1992-ben költözött az I. rendű alpereshez, amit maga felperes sem állított, ezért a tanú vallomása a beköltözés 1993. februári időpontjának bizonyítására alkalmatlan. Az I. rendű alperes gyermekének vallomása alapján pedig a beköltözés pontos időpontja azért nem volt megállapítható, mert nevezett születési ideje ugyan ismert, de arra nincs igazolt adat, hogy melyik évben kezdte az általános iskolát, és maga is két különböző évet (másodikos vagy harmadikos korában) jelölt meg.

[141] A felperes édesanyja ugyanakkor a férje halálához (1994. február) kötötte nyilatkozott úgy, hogy őt valamikor 1993 tavaszán mutatta be a felperes az I. rendű alperesnek, mert az I. rendű alperessel való megismerkedéskor a férje még élt, és ahhoz, hogy 1994 májusában volt a balesete, amikor már az I. rendű alperes hozta fel a kórházba, akivel már igen jóban volt (59. sorszámú jegyzőkönyv).

[142] A felperes volt felesége a nagybátyja 1993. év eleji betegségéhez – akinél a felperes korábban a vele való kapcsolat megszakadását követően lakott – kötötte a felperes költözését (62. sorszámú jegyzőkönyv).

[143] tanú12 a felperes cím1ba való költözését 1994-re datálta. Az időpontot ahhoz kötötte, hogy a felperes ellen a felesége 1995-ben indított válópert, ezt megelőzően egy évvel költözött az I. rendű alpereshez (72. sorszámú jegyzőkönyv).

[144] A felekkel rokonságban nem álló tanúk közül tanú4 az 1990 novemberében született fia másfél éves korában költözött a cím1 ingatlanba a földszintre. A felperes beköltözésének idejéről nem számolt be (64. sorszámú jegyzőkönyv).

[145] tanú10 tanú10, akivel a felperes a földszinti lakását az emeletre cserélte azt mondta, hogy a felperest az I. rendű alperes 1993-1994-ben fogadta be (69. sorszámú jegyzőkönyv).

[146] A felperes édesanyja és tanú10 vallomása a költözés felperes által állított időpontját erősítette meg, tanú4 vallomása e körben nem volt értékelhető, tanú12 pedig nem személyes élményéhez kötötte az időpontot, noha vallomása szerint, amikor az I. rendű alperes 1991-ben a földszintről az emeletre költözött segített neki. Mégsem ehhez, hanem egy olyan eseményhez társította az időpontot, amiről nem egyértelmű, hogy egyáltalán honnan volt tudomása.

[147] Ezeket a vallomásokat egymással – és a felek állításaival – egybevetve az ítéltábla azt állapította meg tényként, hogy a felperes 1993 elején költözött az I. rendű alpereshez.

[148] Az élettársi jogviszony létrejöttének megállapításához azonban a felperes cím1 ingatlanba költözése időpontjának bizonyítása nem elegendő. Az I. rendű alperes vitatásával szemben a felperesnek az érzelmi kapcsolatot, a közös háztartást és közös gazdálkodást is bizonyítania kellett.

[149] Az érzelmi kapcsolat fennálltát az I. rendű alperes 1998. illetve 1999. évtől kezdődően nem vitatta. Eddig az időpontig a felperes bérlői minőségét állította.

[150] Azt, hogy a felperes bérlőként költözött a cím1ba alátámasztja, hogy azok a tanúk, akik az I. rendű alperesen keresztül ismerték meg a felperest valamennyien úgy nyilatkoztak, hogy az I. rendű alperes nekik azt mondta bérlőként ismerte meg a felperest. Így nyilatkozott személy1 (72. sorszámú jegyzőkönyv), tanú11 (71. sorszámú jegyzőkönyv) és tanú12, tanú14 (90. sorszámú jegyzőkönyv), valamint tanú15 és tanú16 is (93. sorszámú jegyzőkönyv). Arra nézve, hogy amennyiben ez nem így volt, a teljességgel érdektelen tanúk miért nyilatkoztak így, nem merült fel adat és arra sem, hogy nekik az I. rendű alperes különböző időpontokban miért állított volna valótlan. Ezen túlmenően a felperes semmiféle olyan tény nem adott elő, amiből az odaköltözését megelőző rövid idő alatt – 1992 ősze és 1993 tavasza – az érzelmi kapcsolat kialakulására lehetett volna következtetni, olyan eseményről nem számolt be, ami a külső szemlélő számára érzékelhető lett volna. Erre nézve bizonyítást sem ajánlott fel. Édesanyja vallomása, az I. rendű alperessel való szorosabb kapcsolatot is csak 1994 májusától igazol.

[151] A másodfokú bíróság megítélése szerint ezért az érzelmi kapcsolat csak később, de az I. rendű alperes állítása szerinti időpontnál korábban, 1994 nyaráig alakulhatott ki fokozatosan.

[152] Ezt támasztják alá azok a vallomások, amelyek szerint a külvilágban való együttes megjelenésük alapján őket egy párként érzékelték. Ekként nyilatkozott tanú4. A tónál végzett munkájukról vallomást tevő tanúk (tanú5, tanú6, tanú7, tanú8, tanú9, 64. sorszámú jegyzőkönyv) 1994 nyarától a feleket egy párként jellemezték, akik közösen végzik a

„nyaraltatást”. tanú10 tanú10 is saját életeményeihez kötve tette azt a nyilatkozatot, hogy 1993-1994 körül fogadta be az I. rendű alperes a felperest, és csak később lett nyilvánvaló, hogy ők egy pár. Ugyancsak szorosabb érzelmi kötődésre utal az is, hogy az I. rendű alperes segített a felperes édesanyjának az 1994 májusában bekövetkezett balesete után.

[153] Ezen vallomásoknak ellentmond a felperesnek az tanú3val kötött házassága felbontására irányuló perben 1995. április 27-én tett az a nyilatkozata, hogy a címlban albérlőként lakik. Állítása szerint ezen valótlan nyilatkozatot azért tette, hogy minél kevesebb tartásdíjat kelljen fizetnie, a tárgyaláson született egyezségük szerint havonta 3.000-3.000 forint tartásdíj fizetését vállalta. Állította ugyanakkor azt is, hogy úgy állapodott meg volt feleségével, hogy nem fizet tartásdíjat. Hogy ez a megállapodás mikor született közöttük arra sem ő, sem tanú3 nem tett tényelőadást, pusztán annak okairól beszéltek, azonban ez sem volt összhangban, ahogyan arra fellebbezésében az I. rendű alperes is utalt. Ez utóbbi állítása azért sem lehetett valós, mert a volt felesége utóbb tartásdíj felemelése iránt pert indított. tanú3 tanúkénti meghallgatása során az I. rendű alperesi képviselő ismertette a gyermektartásdíj felelőmését elrendelő bírósági ítélet rendelkező részét, ami szerint 2000. február 1-től havonta összesen 10.000 forint tartásdíj fizetésére volt köteles a felperes. Ebből viszont az is következik, hogy volt tartásdíj fizetési kötelezettsége, amelynek csökkentése érdekében tehette azt a valótlan nyilatkozatot 1995-ben, hogy albérlőként lakik a címl ingatlanban.

[154] A Pp. 279. § (1) bekezdése szerint értékelve a bizonyítékokat ezért az volt megállapítható, hogy 1994 nyarán a felperes és az I. rendű alperes már érzelmi kapcsolatban álltak, egy fedél alatt laktak, a felperes anyagilag hozzájárult a háztartáshoz. Az I. rendű alperes lánya is úgy nyilatkozott, látta, hogy a felperes pénzt adott az édesanyjának (22.879/2020/69. tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal). Azt pedig ő sem állította, hogy az átadott pénz bérleti díj volt.

[155] Az I. rendű alperes azt, hogy 1996-ig névl névlsal volt érzelmi kapcsolata csak állította, de nem bizonyította, ennek módjáról – hol, hogyan tartották fenn egymással ezt az érzelmi kapcsolatot – tényelőadást sem tett. E körben a vele azonosan nyilatkozó tanúk (tanú18, tanú12) szintén csak annyit adtak elő, hogy az I. rendű alperesnek volt ezzel a személlyel kapcsolata, de azt nem, hogy ezt ők maguk milyen megnyilvánulásokból, tényekből állapították meg. A IV. rendű alperes pedig peres fél, ezért személyes előadása nem bizonyíték.

[156] Ezen túl egy ilyen jellegű kapcsolat egyébként sem zárja ki a felperessel fennálló érzelmi kapcsolatot.

[157] Az rPtk. 685/A. § szerinti élettársi kapcsolatot eredményező gazdasági közösségben élés több formában is megvalósulhat, azonban nincs lehetőség az élettársi közös szerzés megállapítására olyan esetben, ha csak az állapítható meg, hogy az élettársak egy lakásban lakva egymást az élet fenntartásához szükséges körön belül gazdaságilag is támogatják, érzelmi alapon kölcsönös szívésségi szolgáltatásokat teljesítenek egymás javára. A közös gazdálkodás - a mindennapi életvitel mellett - a közös gazdasági cél elérése érdekében, vagyoni tevékenységekben is megnyilvánuló gazdasági együttműködést jelent, amelyben a felek legalább hallgatólágon egyetértenek abban, hogy a közös gazdasági tevékenység eredményeként szerzett vagyon közös legyen, akkor is, ha kifelé, harmadik személyek irányában csak egyikük jelentkezik szerző félként (BDT2011. 2601.). Az egységes ítélkezési gyakorlat szerint a pénzkezelés módja a közös vagyonszerzést nem zárja ki. Annak van döntő jelentősége, hogy a megtakarítások tekintetében megvalósult-e a felek között a közös célokra irányuló gazdasági együttműködés, mennyiben állt szándékukban a megtakarítások közös gazdasági célokra fordítása.

[158] A közös gazdálkodás körében a felperesi állítás az volt, hogy a fizetését a címlba való költözését követően átadta az I. rendű alperesnek, ő gazdálkodott a jövedelmével, azt közös céljaik megvalósítására fordították. Ezt az állítást azonban nem tudta bizonyítani. Egyrészt azért, mert 1993 februárjától az érzelmi kapcsolat sem nyert bizonyítást, másrészt azért, mert ezt a tényt közvetlenül egyik tanú sem tudta megerősíteni. A felperes édesanyja arról, hogy a fizetését a felperes az I. rendű alperesnek adja csak a felperestől hallott, azt pedig csak gondolta, hogy a háztartással járó kiadásokat, rezsit az I. rendű alperes a közös pénzből fizeti („Ha név3nál volt a pénz akkor nyilván ő fizette”). A munkavégzésükről, egyéb jövedelemszerző tevékenységükről – a tónál végzetten kívül – konkrét tudomással nem rendelkezett. A felek gyermekeinek koruknál fogva erről az időszakról közvetlen értesülése nem lehetett.

[159] A felperes azt is állította, hogy a későbbiekben – miután a munkáltatója a fizetését bankszámlára utalta – a bankkártyáját átadta az I. rendű alperesnek, ilyen módon bízta jövedelme kezelését az I. rendű alperesre. Az I. rendű alperes ezt vitatta, állítása szerint a bankkártyájával, a bankszámláján lévő pénzzel a felperes maga gazdálkodott. Azt beismerte viszont, hogy 2015 nyarán a franciaországi útja során a felperes bankkártyája nála volt, azzal ő fizetett is (58. sorszámú beadvány). Ezen túl nem vitatta a felperesnek azt a tényállítását sem, amely szerint a bankszámláján 2018-ig rendelkezőnek volt megjelölve, sőt a 23. számú beadványa 3. oldalán úgy nyilatkozott, hogy ő is meghatalmazást adott 2001-ben a felperesnek a bankszámlájához. Ugyancsak nem vitatta a felperesnek azt a tényállítását, hogy 2004. május 14-én lakástakarékossági szerződést kötött, mely alapján keletkező kb. 1.700.000 forint megtakarítást az I. rendű alperes „vette fel”, amit a 3. tételes számú ingatlan további szépítésére, berendezésére fordítottak. A Pp. 203. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel a Pp. 266. § (1) bekezdése alapján ezeket a felperesi tényállításokat bizonyítás nélkül valósnak lehetett elfogadni. Ezért tényként azt lehetett megállapítani, hogy az I. rendű alperes a felperes bankszámláján kezelt összeghez bármikor hozzáférhetett, illetve a felperes által 2004-ben kötött szerződésből keletkezett megtakarítást a 3. számú ingatlanra, annak berendezési tárgyaira fordították, és 2015 nyarán a felperes a bankkártyáját a számlájáról való költség érdekében az I. rendű alperesnek átadta. Ezek a tények pedig a közös gazdálkodást támasztják alá.

[160] A közös gazdálkodás körében a felperes a tóon közösen végzett jövedelemszerző tevékenységet is állította. Ennek kezdőidőpontjaként 1994 nyarat jelölte meg. Az I. rendű alperes ezt a közösen végzett tevékenységet nem vitatta, de azt az 1999-ben, illetve a 2000-ben történt motorvásárláshoz kötötte, és azt állította, hogy az ebből származó jövedelmet mindenki saját maga használta fel, nem volt olyan elhatározásuk, hogy abból bármit is közösen vásároljanak.

[161] Ez a tevékenység akkor tekinthető közös gazdálkodásnak, ha azt a felek egymást támogatva, közös cél elérése érdekében végzik, az abból származó jövedelmet valamilyen közösen elérni kívánt célra fordítják. Nem annak van jelentősége, hogy abban ki, mennyi és milyen részt vállal, hanem annak, hogy az annak eredményeképpen létrejövő vagyont közösen használják fel.

[162] A tanúvallomások a tónál végzett közös tevékenység kezdőidőpontját illetően a felperesi állítást támasztották alá. tanú5, tanú6, tanú7, tanú8, tanú9 személyes tapasztalatuk alapján számoltak be egységesen arról, hogy a feleket 1994-től biztosan látták együtt nyaralókat közvetíteni, mely munkából származóan jutalék formájában jutottak jövedelemhez, utóbb saját nyaralójuk kiadásából származó jövedelemről is beszámoltak. tanú4 és tanú10 tanú10 tanúk is tudtak arról, hogy a tónál nyaranta együtt dolgoznak.

[163] Az I. rendű alperes azt állította, hogy a felperes 1999-et megelőzően részben azért, mert gyerekeket nyaraltatott tanárként a teljes nyári szünetben, részben azért nem tudta

végezni, mert olyan munkája volt, ami nem tette lehetővé, hogy egész nyáron szabad legyen, továbbá azt is, hogy csak a jogosítványa megszerzését követően tudott ott érdemi munkát végezni. Ezt az állítását nem tudta bizonyítani, másrészt ezt cáfolta az ugyancsak nyaralókat közvetítő tanúk vallomása.

[164] A tanúvallomások mellett rendelkezésre állt a Budapest Főváros Kormányhivatala által kiállított a kimutatás (32. sorszám alatt) amiből megállapítható, hogy a felperes 1996. szeptember 1. és 1997. szeptember 5. között vett igénybe munkanélküli ellátást, és azt is, hogy ezen időszak alatt 1996. október 1-től december 31-ig dolgozott a cég1 Rt.-nél, 1997. január 1-től június 10-ig és 1997. szeptember 8-tól 1998. február 28-ig megbízási szerződéssel az cég4, majd 1998. március 1-től december 31-ig a cég3-nél. Ebből az biztosan megállapítható, hogy 1996-1997 nyarát teljes egészben tölthette a tónál.

[165] Azt az I. rendű alperes sem vitatta, hogy a tónál tevékenységüket egymástól nem függetlenül végezték, és több tanú is megerősítette, hogy 1999-et követően a vendégek közvetítését elsősorban a felperes intézte, míg a saját tulajdonú ingatlanokban a nyaraló vendégek fogadását elősegítő tevékenységet, az ingatlan folyamatos rendelkezésre állását biztosítva a felperes és az édesanyja végezték.

[166] Azt, hogy a felek 1994 nyarától, majd később is az együttélésük alatt közösen gazdálkodtak a tanúvallomásokon és a [159] bekezdésben megállapított tényeken túl bizonyítja az is, hogy a felperes az I. rendű alperes tulajdonaként nyilvántartott ingatlanokra anyagi ráfordításokat eszközölt, olyan vállalásokat tett, amely nem baráti viszonyra, vagy bérleti jogviszonyra utalnak. Így a felperes a bank2kal 1999. október 12-én kötött nyugdíjpénztári szerződésben az I. rendű alperest jelölte meg kedvezményezettként, a 3. tételszámú ingatlan vételárának megfizetéséhez szükséges kölcsönt biztosító, 2005. február 11-én kötött szerződés szerinti I. rendű alperesi kötelezettség teljesítéséért kezességet vállalt (14. sorszámú irat). A felperes bankszámláján tett rendelkezés szerint a biztosító1nak 2007. augusztus 1-től, az biztosító2nak 2017. július 4-től korlátlan összeg rendszeres átutalásra megbízást adott a számlavezető bankjának (19. sorszámú iratok). személy2 részére a 2. tételszámú ingatlannal összefüggésben 2014. február 10. és 2018. május 10. között alkalmanként 6.500, összesen 240.500 forintot (37x6.500 forint) utalt át (86. sorszámú irat). Azt pedig az I. rendű alperes sem vitatta, hogy ezek a 2. és 3. tételszámú ingatlanhoz kapcsolódó kiadások voltak, melyek teljesítése a felperes számlájáról történt. Ezért ezeket a tényeket a már megjelölt jogszabályhelyek alapján valószínű lehetett elfogadni, melyek tények ugyancsak a közös gazdálkodást támasztják alá.

[167] Közös gazdálkodás hiányában pedig okszerűtlen, hogy az I. rendű alperes tulajdonában álló ingatlanokhoz kapcsolódó költségeket a felperes fizeti, ahogyan az is, hogy rendelkezési jogot biztosított az I. rendű alperesnek a bankszámláján kezelt pénzhez.

[168] A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel – mely az okirati bizonyítékok értékelésének elmaradását is sérelmezte – a másodfokú bíróság a fenti okiratok, a [162] bekezdésben megjelölt tanúk vallomásának és a felek nyilatkozatainak egybevetése és mérlegelése alapján azt a következtetést vonta le, hogy a felperes és az I. rendű alperes 1994 nyarától 2017 végéig közösen gazdálkodtak.

[169] A fenti okiratok és tények tükrében a közös gazdálkodás tényét nem cáfolja tanú12 és tanú18 vallomásaival igazolt az a tény, hogy a 3. tételszám alatti lakásban van egy széf, amihez a felperesnek nem volt hozzáférése.

[170] tanú17 tanú vallomása – aki 1999-től volt bérlő a címl, a 2. és 3. tételszámú ingatlanokban – a felek érzelmi közösségét alátámasztotta, és nem cáfolta a közös háztartást és közös gazdálkodást sem.

[171] Az I. rendű alperes saját előadása szerint a felperes 1999-től a koszt pénzbe és a rezsibe is beszállt, a TV-előfizetés a felperes kedvéért volt, mert ő szeretett sportcsatornákat nézni, megbeszélték, hogy annyit ad, hogy ami marad abból a kiadásait – ruházkodás, gyerektartásdíj, egyebek – tudja fedezni. Nem vitatta, hogy 2000. és 2004. között a tónál szerzett keresményüket az édesanyja gyűjtötte. Amikor a tóon dolgoztak a felperes az ő szüleinél lakott, 2011-től pedig abban a lakókocsiban, amit ő vásárolt (82. sorszámú jegyzőkönyv). Ezek az I. rendű alperes által előadott tények pedig szintén az élettársi jogviszony fennállását támasztják alá.

[172] Az érzelmi közösség megszakadását az I. rendű alperes különböző időpontokra állította, végleges előadásában 2010. évben. Ennek azonban ellentmond, hogy ezt követően több alkalommal (2013., 2015. és 2016.) is együtt nyaraltak országon a felperes lányánál. A felperes azon állításait pedig, hogy ezen nyaralások idején a lánya biztosította számukra a szállást, fizette az étkezésük és szabadidős programjaik költségét, a repülőjegyeket és a vásárlásokat közösen fizették (52. sorszámú beadvány), az I. rendű alperes sem vitatta, ezért a Pp. 266. § (1) bekezdése alapján ezek a tények is bizonyítás nélkül valósnak fogadhatók el. A országon készült fényképfelvételek pedig az érzelmi kapcsolat hiányát nem támasztják alá, ellenkezőleg annak fennállását igazolják.

[173] Az I. rendű alperesnek személylral 2012-től fennálló érzelmi kapcsolata a felek életközösségének fennállását önmagában nem zárja ki. A tanú az I. rendű alperessel való kapcsolatának mikéntjéről nem tett vallomást, annak jellege ezért nem állapítható meg.

[174] A felperes az érzelmi közösség megszakadását maga is elköltözését megelőző időre tette. A 19. sorszámú beadványában 2017. év harmadik negyedévére állította, hogy kapcsolatuk véglegesen megromlott. A lánya vallomása szerint mielőtt külön váltak volna, már fél évvel korábban olyan rossz volt közöttük a viszony, hogy mondták az édesapjának, költözzön el.

[175] A csatolt okiratok szerint 2017. december 5-től 2018. május 7-ig havonta 60.000 forintot utalt az I. rendű alperesnek (86. sorszámú beadvány). Erről az összegről az I. rendű alperes is azt állította, hogy bérleti díj volt, a felperes pedig érthető magyarázatot ezen fizetésekről nem adott.

[176] Ezen bizonyítékok és a felperes saját nyilatkozata alapján pedig az volt megállapítható, hogy a felek közötti érzelmi kapcsolat 2017 decemberében megszűnt, vagyis az élettársi jogviszony rPtk. 685/A. §-a szerinti egyik eleme ettől az időponttól nem állt fent. Ebből viszont az is következik, hogy a felperes és az I. rendű alperes élettársi életközössége 2017 decemberében szűnt meg, függetlenül attól, hogy a felperes ezt követően is teljesített pénzbeli szolgáltatásokat (pl. a siófoki társasüdülő számlájára 2018. július 21-én 115.000 forintot, augusztus 2-án 85.000 forintot I. rendű alperes 102-es közleménnyel).

[177] Arra az I. rendű alperes alappal hivatkozott fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság az életközösség fennállásának magállapítása körében a felek jövedelmeire vonatkozóan is tett ténymegállapításokat. Ezek azonban a szerzési arány megállapításánál bírnak relevanciával, ezért a másodfokú bíróság mellőzi az elsőfokú közbenső ítélet [12] bekezdését.

[178] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

[179] A másodfokú perköltségét egyik fél sem számította fel a Pp. 81. § (2) bekezdésének megfelelően, mivel az általuk megjelölt jogszabályhely [32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja] az ügyvédi munkadíj összegét – szemben a 3. § (2) és (5) bekezdésével – nem szabályozza, ezért az ügyvédi munkadíjat a felek által megjelölt fenti jogszabályhelyre utalással nem lehet felszámítani, annak összegét pontosan meg kellett volna jelölni. Ezt azonban a felek elmulasztották, és az I. rendű alperes a fellebbezési illetéket sem számította fel, ezért szabályszerű felszámítás hiányában egyik felet sem lehetett a másodfokú perköltség megfizetésére kötelezni [Pp. 82. § (3) bekezdés].

Budapest, 2025. április 17.

Dr. Gyuris Judit s.k.  
a tanács elnöke

Dr. Kovaliczky Ágota s.k.  
előadó bíró

Dr. Kollár Zoltán s.k.  
bíró